

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα σκηνῆς τὸ τετράπρακτον δράμα τῶν Τιβούστ καὶ Βαριέρ «Αἱ Μαρμάρινοι Κόραι» μετὰ προλόγου εἰς πρᾶξιν.

— Ὁ πρόλογος τοῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, ἐνθὺ τὸ ἔργον εἰς τὴν σύγχρονον.

— Περὶ τοῦ ἔργου ἐγράψαμεν, δημοσιεύσαντες ἅμα καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ πρὸ 21]2 περίπου μηνῶν, ὅτε παρεστάθη τοῦτο τὸ πρῶτον ἐν Πατραις ὑπὸ τοῦ ἰδίου θεάτου.

— Ὁ Γεννάδης, ὡς Φειδίδης, γλυπτὴς, ἐπαίξε μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν δύναμιν καὶ τέχνην ἢ μορφήν του γλυκεῖα καὶ συμπαθῆς, ἢ δὲ ἀπαγγελία του ἀφθογος. Καὶ ὡς Ραφαήλ ἐπαίξε μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν μετὰ τῆς Μαρκῶς διαμάχην καὶ δὴ ὅταν πίπτει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίνετου γελῶν ἐν λυγμοῖς (πρᾶξ γ') παίζει φυσικώτατα. Ἐκεῖ ὁμοῦ δπου παίζει μετὰ θαυμαστῆς ὄντως δυνάμεως καὶ τέχνης εἶνε ἡ σκηνὴ τοῦ ψυχοραγήματος (πρᾶξ δ'). Ζωηρότατα καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τὸν ἐκάλεσαν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν σκηνὴν.

— Ὁ Μαρίκος, ὡς Διογένης, ἦτο πολὺ χαριτωμένος ἢ ὑπόκρισις του πολὺ καλὴ. Καὶ ὡς Διογενὲς ἐπαίξε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Κατὰ τὴν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ραφαήλ καὶ εἶτα μετὰ τῆς Μαρκῶς σκηνὴν (πρᾶξ γ') ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡρεμώτερος καὶ ὄχι νὰ ἀπαγγεῖλῃ μὲ τόσον ἄγριον τόνον φωνῆς καὶ πομπῶδως. Ἡ μετὰ τῆς αὐτῆς σκηνὴν ἀρκετὰ καλὴ.

— Ὁ Λοράνδος, ὡς Ἀλκιβιάδης, ἦτο καλὸς κατὰ τὸ παρίστημα, μονότονος ὁμοῦ καὶ ξηρὸς εἰς τὴν ἀπαγγελίαν του καὶ ἡ ἀμφιέσις του δὲν ἦτο πολυτελής. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἦτο γλυκὺς, ἐνεδύστο δὲ πολυτελῶς ἐσυνήθειζε νὰ φορῆ πάντοτε καὶ δὴ ὅταν διεσκέ-

δαζε στέφανον ἐκ μωρίνης ἢ ἄλλων ἀνθέων καὶ ὄχι ταινίαν ὡς ὁ Λοράνδος. Καὶ ὡς Ἰουλιανὸς ὁ Λοράνδος ὑπέστησαν αὐτὸς εἶνε ἕνας χαρακτὴρ πολὺ μπριλάντε.

— Ὁ Ἀγγελάκης, ὡς Γοργίας, πολὺ καλὸς καὶ ἡ ἀμφιέσις του λαμπρὰ. Ἡ ἀπαγγελία του ὀλίγον στομφοδῆς, (πρόλογος). Καὶ ὡς Μολεῶν καλὸς ἢ φωνὴ του μόνον ἦτο ὀλίγον ἐπιτηδευμένη καὶ μᾶλλον γαλλίζουσα. οἱ δὲ ἀκκισμοὶ του παρὰ πολλοὶ καὶ θηλυπρεπεῖς μᾶλλον.

— Ἡ Ἀλεξίου, ὡς Ἀσπασία, ἡ Λοράνδου, ὡς Λαίς καὶ ἡ Τασόγλου ὡς Φρόνη, ἀγάλματα, ἦσαν κυριολεκτικῶς ἀγάλματα.

— Ὅταν ἤνοιζεν ἢ εἰς τὸ βῆθος σκηνῆς καὶ ἀνεφάνησαν τὰ ἐπὶ τοῦ βῆθρου τρία ἀγάλματα τὸ θεῖμα ἦτο ἔξοχον.

— Ἡ κ. Βερώνη, ὡς Μαρκῶ, ἐπαίξε μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ραφαήλ σκηνὴν (πρᾶξ γ') ἐπαίξε μετὰ θαυμαστῆς ἐπιμελείας καὶ τέχνης.

— Ὁ Γάζος, ὡς Κόρης δὲ Φοιῶν, ἐπαίξε ἀρκετὰ καλὰ.

— Ὁ Βαλαῆς, ὡς Φρανεῆς, καλὸς ἦτο ὁμοῦ πολὺ ἀμελέτητος. Ὅταν ἀνάπη τὸ σιγᾶρον του, τὸ σπύρο νὰ τὸ ρίπη εἰς τὸ ἐπὶ τούτου κύπελλον, ὅπερ ὀρεῖται νὰ ἔχη ὁ φροντιστὴς τοῦ θεάτου ὡς καὶ τὸ σιγᾶρον του.

— Ἡ Ἀλεξίου ὡς Διδεῖ ἀρκετὰ καλὰ.

— Ἡ κ. Μαρίκου, ὡς Θεωνῶ εἰς τὸν πρόλογον καὶ ὡς Μαρία κατόπιν ἐπαίξε πολὺ καλὰ ἢ φωνὴ της συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα καὶ ἡ ἀπαγγελία της καλὴ. Μόνον ὀλίγον φοβισμένη ἦτο ἀλλὰ δικαιολογεῖται, διότι ἔκκιμε τὴν ἐμφάνησιν της προχθές.

— Αἱ Σμαργδα Βερώνη, ὡς Ἰωστηρίνα, ἡ Λοράνδου, ὡς Ἰουλιέττα καὶ ἡ Τασόγλου ὡς Φανδώρα ἀρκετὰ καλὰ.

— Εἰς τὴν α' πρᾶξιν ἔγειναν πολλὰ χαριτωμένα λόγια τῆς πολυπροσωπίας τοῦ ἔργου. Ἐνεκα τούτου χρειάζεται μεγαλειτέρα ἐπιμέλεια κατὰ τὰς δοκιμὰς τοῦ ἔργου καὶ περισσότερα προσοχὴ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

— Μόλις ἐτελείωσε τὸ ἔργον καὶ ὁ κόσμος ἔφρουε, κάποιος ἠθοποιὸς εἶπεν εἰς γνωστότατον μεταφραστὴν «Τερατοφυγήματα, φίλε μου ἀντιγραφὴ τῆς Δαλιδᾶς, δὲν σοῦ τὼλεγα ἔγω!» ὁ δὲ μεταφραστὴς εἰς ἀπάντησιν. «Τώρα θὰ πᾶω νὰ πῶ ἕνα γάλα διὰ νὰ συνέλθω».